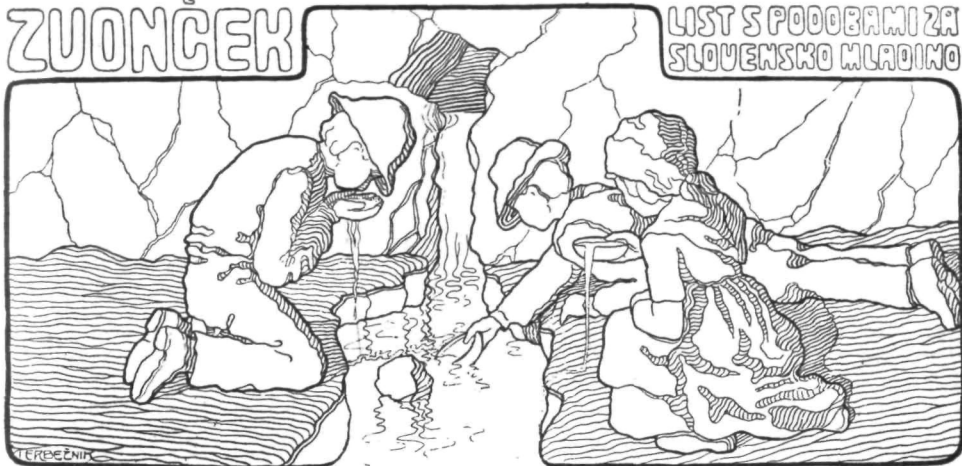

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1915.

Leto XVI.

Deveta kraljična.

Oj, daleč drži pač stezica mi ta,
čez tisoč potokov, čez tisoč gorā.

Če stopil nocoj na stezico bi vam,
prišel na deveto gorico bi vam.

Tam stopil v deveti prebeli bi grad,
šel kralja devetega bi obiskat.

A žalostno kralj se deveti drži,
solzá so mu grenkih vse polne oči.

Umrla mu hčerka, kraljična krasnā,
kot zvezdica mila kraljična bilā.

Oči ji zaprla hudobna je smrt
in s sabo odvedla v nebeški jo vrt.

Jokale po logu tam ptičke so vse,
in rože po polju vse rosne bilē.

In ptičke so prišle kraljično kropit,
ko zvezdic na zemljo pogledal je svit.

Stesale so krstico lepo tako,
v njo so položile kraljično mladó.

Ponesle so krstico v tihi tja gaj,
kjer grob jim izkopal sam lepi je maj.

Tri dni so tam pele, tri svetle noči,
da rožam so tekle solzé iz oči.

Oj, rožice grobek zasule so ves,
pa zvezdic deset je nanj padlo z nebes . . .

Pač lep je ta grobek, tako je krasan,
da lepšega beli ne najde vam dan.

A vendar nobeno ne vzre ga oko —
ej, ptičke ga stražijo vsekdar zvestó.

Stezica ta k njemu nas vede samo —
kdo hoče zdaj z mano, prijateljčki, kdo?

JOS. Vandot.

Pričakovanje.

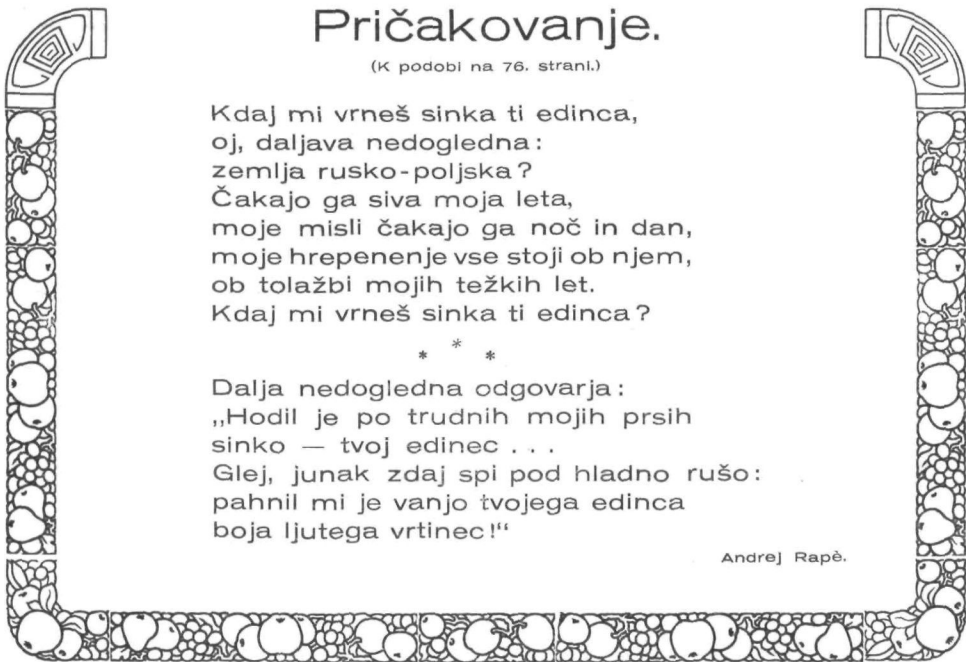
(K podobi na 76. strani.)

Kdaj mi vrneš sinka ti edinca,
oj, daljava nedogledna:
zemlja rusko-poljska?
Čakajo ga siva moja leta,
moje misli čakajo ga noč in dan,
moje hrepenenje vse stoji ob njem,
ob tolažbi mojih težkih let.
Kdaj mi vrneš sinka ti edinca?

* * *

Dalja nedogledna odgovarja:
„Hodil je po trudnih mojih prsih
sinko — tvoj edinec . . .
Glej, junak zdaj spi pod hladno rušo:
pahnil mi je vanjo tvojega edinca
boja ljutega vrtinec!“

Andrej Rapè.

Huda ura.

*Jož nam, jož: oblaki črni,
svetli bliski k nam gredó;
rože v vrtu, žito v polju
huda ura vzela bo!*

*Jož nam, jož: v deželo našo
huda vojna bo prišla;
kar ostane hudi uri,
črna groza potepta . . .*

Drago Širok.

